

Không có STATUS cuối cùng!

Mở nick nó thấy status của nhiều người bạn hiện lên dòng chữ “Những bức ảnh cuối cùng của K51...”. Một cảm giác nghẹn ngào dâng trào trong trái tim nó. Vừa ngày nào nhập học bỡ ngỡ trước bao thứ lạ lẫm và phải cố gắng lắm hết năm thứ nhất nó mới nhớ hết tên của 92 “nhân” trong lớp. Thoáng cái giờ tụi nó đã là sinh viên năm cuối. Nghe khóa dưới gọi anh chị khóa trên cũng có vẻ oai oai. Chẳng gì nó và tụi bạn cũng có đến 4 năm học tập dưới mái trường này. Nhưng nghe từ “sinh viên năm cuối” sao mà thấy buồn lạ!

Ai từng bảo khi ve sầu kêu, hoa phượng nở đỏ góc trời, bằng lăng tím biếc trên hè phố là báo hiệu một mùa chia tay. Chia tay bạn bè, rời xa giảng đường có khi là rời xa mãi mãi. Bối mấy ai có cơ hội học tiếp! Vậy mà sao hôm nay giữa những ngày mùa đông rét buốt không tiếng ve, không hoa phượng, không sắc tím bằng lăng mà nó và bạn bè lại phải nói lời chia tay nhau sớm. Sắp tới mỗi đứa đều phải thực tập ai sẽ theo tiếp nghề báo, ai sẽ chọn cho mình một lối đi khác? Thật khó biết! Cơ hội để cả lớp gặp nhau đầy đủ 92 thành viên có lẽ cũng thật khó!

Giữa ngổn ngang tâm trạng tiếc nuối, bao nhiêu kỷ niệm những năm tháng đã qua lại ùa về. Nó nhớ buổi thầy giáo từng bị tụi nó coi là “cực kỳ khó tính” lại vui vẻ hát “phiêu” đến thế trước cả lớp. Có lẽ đây là buổi biểu diễn “độc nhất vô nhị” của thầy. Không đàn, không phụ họa. Một mình thầy hát liền cả tiếng đồng hồ. Tụi nó chỉ biết vỗ tay rầm rầm nhiệt tình theo từng giai điệu bài hát. Mấy bạn nam trong lớp nhanh nhẹn chạy xuống sân bê trộm vài cành mấu đơn lên tặng thầy. Không thấy hoa đâu chỉ toàn lá. Thầy vừa cười vừa đón lấy. Sao lúc này nó thấy thầy mình gần gũi thế. Nhưng hơn hết sau buổi đó chúng nó thấy thầy giáo của mình dễ mến và dễ gần chứ đâu khó tính như tụi nó vẫn tưởng...

Rồi chuyển đi thực tế miền Trung 8 ngày đầy nắng gió. Những cơn gió Lào, cái nắng cháy của dải đất đôn gánh gồng 2 đầu đất nước không làm cho cả lớp thấy nản. Nắng gió làm cho tình bạn của cả lớp thêm gắn bó hơn. Nó nhớ khi nó say xe bạn nó ngồi cạnh cố gắng kể chuyện cười, hát hò để nó quên đi những cơn buồn nôn. Những câu nhắc nhở nhẹ nhàng đầy quan tâm trước mỗi chặng thực tế “nhớ uống thuốc say xe vào nhé!”. Mặc dù đây là lần đầu tiên nó đi một chuyến đi dài vậy nhưng cũng là lần đầu tiên nó không bị say xe. Nhờ các bạn đấy. Cả lớp đã hân hoan truyền tay nhau tấm ảnh với những khuôn mặt đen nhèm nhưng rạng ngời niềm vui trong chuyến đi. Một chuyến đi khó quên và những tình bạn khó quên.

Hôm nay trong buổi học cuối cùng của cả lớp đã không thiếu vắng một ai. Có lẽ các bạn cũng như nó không muốn bỏ qua cơ hội được trò chuyện, chia sẻ những cảm xúc khi còn được ngồi trên ghế giảng đường Khoa Báo chí & Truyền thông. Không có cuộc vui nào mà không có giây phút chia tay. Dù thời gian sum vầy là dài hay ngắn. Bốn năm không phải là dài so với cả cuộc đời của một con người nhưng đã cho nó và bạn bè của nhiều kiến thức, kỷ ức đẹp để nhớ và là động lực sống tốt hơn sau này.

Nó muốn nói với tất cả thành viên lớp K51 Báo chí & Truyền thông rằng: “Có buổi học cuối cùng, có buổi thi cuối cùng. Nhưng chắc chắn không có bức ảnh nào là cuối cùng của K51...”.

Đỗ Thị Thơm